

Царь-Слънце.

Отъ Николай Лилиевъ

Ти събуждашъ, възсиялъ,
на земята всѣко зрънце —
моя радостъ и печаль,
Слънце, Слънце!

Плодоноснитѣ треви
твоитѣ напѣви чакать,
не саминъ ли ти разви
всѣка гънчица на мака?

Въ твоитѣ лучи звънятъ
струнитѣ на древни лири,
ти оставяшъ въ своя пжть
свѣтли дири.

Не саминъ ли ти прострѣ
свойта трепетна дѣсница
и отпрати задъ моря
всѣка птица?

Събуди и въ моя духъ
на мечтитѣ всѣко зрънце,
мое зрение и слухъ,
Слънце, Слънце.

Облаци.

(Изъ „Пѣсни за Добруджа“).

Единъ мъничъкъ край живѣй дълбоко въ мене
съ небе бездънно синьо, съ ясни, позлатени
морета отъ жита, разлѣни на вълни.
Тамъ пѣсень весела въ далечината
се носѣше. Като че ли отъ глѣбини
на земна грѣдь, възторгъ избликналь — чучулига
невидима къмъ Бога се издига.

Сега тамъ нѣма пѣсни. Тамъ приведенъ
единъ народъ мълчи — безпомощенъ и беденъ,
и само лжчъ залутанъ въ погледа гори,
като на залѣзъ слънце лжчъ последенъ.
Що чака устременъ нататкъ? Отъ зори
прииждатъ облаци, редица безконечна...
Азъ имахъ малка родина далечна!

отъ Дора Габе